

Berlingske Tidende

Grundlagt 1749
 UDGIVER:
 Interessentskabet Berlingske Tidende
 REDAKTØRER:
 Svend Aage Lund (ansvarlig efter Presseloven)
 og Aage Schöck
 I REDAKTIONEN:
 Ivar Egebyeg, Axel Moos og Ernst Woldbye
 Terkel M. Tørkelsen (London)
 Berlingske Tidendes Officin, København

DET BERLINGSKE HUS
 Adresse: Pilestræde 34, København K.
 Redaktionen: Aaben hele Døgn
 Kontorene aabne Hverdag 8.15-16.00
 Annonce-Expositionen aaben til Kl. 17
 Telefoner: Central 6571
 Rigstelefon: 171 (Provinser og Udlandet)
 Berlingske Tidende „Oplysningen“ Pile-
 stræde 34, 2. Sal, Arkivet, aaben alle
 Hverdag Kl. 8-22.00, C. 6571 - Lokal 349

ABONNEMENTSPRISER
 Berlingske Tidende, .pr. Kr. 13.50, pr. Md. 4.50
 Berlingske Aftenavis pr. Kr. 3.00, pr. Md. 3.15
 i Hovedstaden pr. Uge:
 Berlingske Tid., 1.15 Berlingske Aftenavis 0.90

**FREMTIDENS
 BOLIGPOLITIK**

FRA alle Sider regner man med, at der i de kommende Aar nødvendigvis maa ydes en stor økonomisk Indsats fra det Offentlige Side for at afhjælpe den i Krigsaarene opstaaede Bolignød. Derimod kan der ikke siges at være Enighed om de Former, hvorunder saadan Støtte bør sættes ind — navnlig ikke med Hensyn til Forholdet mellem Byggeriet for privat Regning og det saakaldte sociale Boligbyggeri. Som en særlig Grund til at foretrække det sidste anføres det, at Afragene paa Prioriteterne her indgaar i et Byggefond, som skal tjene til Finansiering af nyt Byggeri. Man udmaler, hvorledes det efterhaanden vil komme dertil, at Fremtidens Boligbyggeri er i Stand til at „finansiere sig selv“.

Over for disse besnærende Udsigter har „Grundtjerbladene“ fundet det betimeligt at anstille nogle mere nøjterne Betragtninger, hvori det paapeges, at hele Synspunktet i høj Grad er paavirket af den Stigning i Leje og i Ejendomsværdier, som har fundet Sted de sidste Aartier i Forbindelse med Pengenes Værdiforringelse. Hvis vi nu faar en langvarig Fredsperiode — er det da udelukket, at Ejendomsværdierne i det lange Lob vil dale i Stedet for at stige? Et ringe Overskud af Ligheder vil være tilstrækkeligt til

Kendt norsk Psykiater.

Om Quislings objektive Skyld ingen Tvivl, men han har handlet i god Tro

„Skarpsindig, begavet og kundskabsrig drog han fuldt logiske Slutninger, men altid ud fra urigtige Præmisser,“ siger Overlæge Johan Scharffenberg, som i Timevis talte med Quisling i Fængslet

Af Henrik Bonde-Henriksen

OSLO, I DECEMBER

OM Quislings objektive Skyld, hans Forbrydelser og Landsforræderi raader ingen Tvivl. Men jeg ser helt anderledes paa hans subjektive Skyld. Del er den almindelige Opfattelse, at han selv inderst inde var en Slubbert. Deri er jeg ikke enig. Han har handlet i god Tro. Quisling levede helt fra sin Ungdom i en illusorisk Verden. Han var paranoid. Skarpsindig, begavet og kundskabsrig drog han fuldt logiske Slutninger, men altid ud fra urigtige Præmisser. Hans Tankegang var løstrevet fra Virkeligheden, som han saa paa en anden Maade end andre.

Saaledes bedømmer den kendte norske Psykiater, Overlæge Johan Scharffenberg den nu henrettede Vidkun Abraham Laurits Quisling. Og Dr. Scharffenberg har, som ingen anden, studeret vor Tids mest kendte Forræder. Umiddelbart før Dødsdommens Fuldbrydelse, den 15., 16. og 20. Oktober førte han timelange Samtaler med Quisling i dennes Celie paa Möllergaten 19. Under den langvarige Proces kunde man hver Dag se den 76-aarige Overlæges karakteristiske Ansigt i Reitsalen. Han sad som Regel ved Siden af Rigsadvokat Sven Arntzen. Ingen var saa uafbrudt koncentreret om den Anklagede. Time efter Time sad han fuldstændig uarlig og betragtede med sit skarpe Blik Hovedpersonen og hans Reaktionen. En enkelt Gang rettede han paa Løgnetterne, tilsyneladende ganske instinktivt. Dr. Scharffenberg saa ikke blot Manden Quisling og hans jordiske Hylster. Han loddede dybt, dybt i hans Sind, dissekerede og analyserede. For ham var der ingen „Gaaden Quisling“.

Dr. Scharffenbergs berømte Kongetale

Position i Norge, ikke blot som Læge, forenede Afholdsmand, Taler, Skribent

var Æt ogsaa ham, der den 7. Juni i Spidsen for det imponerende Folketog paa 200.000 Deltagere hilste Kong Haakon Velkommen tilbage.

Alt dette om Dr. Scharffenberg i en Artikel om Quisling, for at ingen skal være i Tvivl om, hvem det er, der giver Udtryk for et Syn paa Forræderen, som givet ikke er populært i Dag!

Quisling og Skjalm Hviderne

I Overlægens hyggelige Løjlighed paa 4. Sal i Eriksgaten med Udsigt til Bods-fængslet, et af de Steder, hvor han har virket gennem mange Aar, sidder vi og drøfter Quisling-Slægten.

— De husker jo, hvad han sagde i sin store Forsvars tale: „Der rinder ikke Skylløvand i mine Aarer,“ ikke sandt? Dr. Scharffenberg læner sig lidt fremover og fortsætter: Efter at have beskæftiget mig en Del med genealogiske Undersøgelser, maa jeg ærligt talt betegne Slægten som ret ordineret, selv naar Fyresdal-Præsterne er medregnet! Quisling paastod, at hans Mor, der var født BANG, nedstammede fra Skjalm Hviderne, noget iøvrigt ogsaa Digteren Herman Bang var optaget af. Hvorvidt han var i Slægt med denne store Æt, ved jeg ikke. Quisling var det i alt Fald ikke! Derimod var hun lidt langt ude i Familie med Bjørnstjerne Bjørnsons Mor, født Nordraak. Komponisten af samme Navn, der skabte Musikken til „Ja, vi elsker“, var en Fætter til Bjørnson.

Quisling beklager

— Var det Quisling, der tog Initiativet til Samtalerne i Fængslet?
 — Det var hans Kone, som ønskede at jeg paa Tomandshaand skulde faa et Indtryk af hans Personlighed. Jeg havde aldrig tidligere talt med ham. Mit sidste Besøg hos ham i Möllergaten fandt dog Sted paa hans Opfordring. Talt var vi sammen 4-5 Timer, og jeg gik med Vilje ind paa forskellige Ting, som jeg fandt ukloge og betragtede som psykologiske Fejlgreb. Han hørte paa mig uden at blive det mindste opidsset. En Sindsyge vilde straks være kommet i Affekt. Bl. a. berørte jeg Episoden i Fyresdal Præstegaard, da han personligt afsatte Pastor Irgens, og spurgte om han ikke kunde indse, at hans Opførelse havde været forkert. Han indrømmede, at han havde forløbet sig, men tilføjede, at man maatte huske paa, at han var i Præsten var rigt nok rikeret ham, at Præsten var en af stærkeste medarbejdere Nasjonal Sam-

Næstkommanderende endnu ved Valget i 1938, Advokat J. B. Hjort. Hjort gik efter et dramatisk Sammenstød med „Førerene“ paa Grund af Korruptionen i Partiet. Nogle Maaneder senere brod to andre af hans betroede Medarbejdere, Advokat Wiesener og Ingeniør Vedeler, ud. Det vilde have været meget interessant, om de var blevet inkaaldet som Vidner og havde faaet Lejlighed til at belyse det Spionsystem, Quisling satte i Gang mod sine egne Medarbejdere indenfor Partiet. Jeg tror, at han selv har været blind med Hensyn til Korruptionen, ellers kunde han ikke omgive sig med saa uværdige Personer som „Minister“ Whist, Generalkonsul Hildisch o. a., om hvem vi paa den illegale Side vidste kompromitterende Ting. Her spillede hans Mangel paa Menneskegrundskab ind.

Hvordan Overgivelsen foregik

— De nævnte før hans Udtaalelse til Overlægen paa Möllergaten 19 den 9. Maj. Kender De noget nærmere til de Begivenheder, der gik forud for hans Overgivelse?

— Natten mellem den 8. og 9. Maj var flere „Ministre“ samlet paa Gimle for at drøfte Situationen. Lippstad tog i Bil ind til Byen for at forhandle med den illegale Politiledelses Chef, nyudnævnt Rigsadvokat Sven Arntzen. Han fik blot den Bæsked, at de maatte overgive sig inden et bestemt Klokkeslet Onsdag den 9., ellers vilde Gimle blive stormet. Da „Minister“ Lippstad var vendt tilbage med det for de forsamlede saa nedslaaende Budskab, sagde Fru Quisling til sin Mand, at han alene maatte tage Bestemmelsen. Hun vilde helst, at de skulde dø sammen. Quisling gik i Enrum nogle Minutter og besluttede saa at melde sig paa Möllergaten for at undgaa unødigt Blodsudgydelse. Han nægtede at lade tillintetgøre sit Arkiv, ja selv nok saa vigtige Dokumenter, som han ikke kunde være i Tvivl om vilde blive brugt mod ham. Det tyder paa en vis Mandighed, men fortæller samtidig, at denne Mand er overbevist om, at han havde Ret. Havde han følt sig skyldig i noget forkert, vilde han havde fjernet disse Dokumenter.

Ikke fordrunken, brugte Sovemidler

— Var Quisling fordrunken?
 — Jeg tror det ikke, og hans Hustru afviser det meget bestemt. Hele sit Liv har han jo gennemført en stærk Maadeholdenhed. De store Indkøb af Spiritus forklaredes en Henvissning til Selvskaabelighed og Representation. Jeg tror nærmere, at han paa Grund af Søvn-

— De benægter, at han inderst inde

var en Slubbert. Hvad saa med de forskellige Maader, han berigede sig paa?

— De tænker vel paa det stjaalne Sølvtøj etc. Men at det var Tyveri, synes han slet ikke at have været klar over, hvor mærkeligt det end lyder. Der gik ligesom et Ryk igennem ham, da han blev kendt skyldig i Tyveri. F. Eks. hvad angaar Norsk Selskab, forklarede han det saaledes, at Tyskerne beslaglagde Inventaret og forærede ham Sølvet, fordi han jo maatte repræsentere.

Følte sig ledet

— Var hans Religiositet ægte?
 — Ubetinget! Han følte sig direkte ledet. Han havde fra sin Ungdom haft Følelsen af, at noget inde i ham fortalte, hvad han skulde gøre eller ikke gøre. I et Brev til sin Hustru fra Fængslet, dateret 27. September, skriver han: „Alt, som er sket, er sket med Nødvendighed, for at det skal fuldbyrdes, som man er sat til at udrette.“ Han fastholdt til det sidste med dyb Overbevisning, at han havde handlet efter Forsynets Vilje, og at Fremtiden vilde give ham Ret. Han sagde til mig i vor sidste Samtale: „Jeg bliver farligst efter min Død.“

Hitler og Quisling

Jeg anser Hitler og Quisling for at være beslægtede Naturer, men med den store Forskel, at Hitler undertiden havde Hallucinationer, og voldsomme Raserianfald og efter mig Skøn bør anses som sindssyg. Jeg mener, at det vilde have været muligt at fastslaa dette for hele Verden, hvis Hitler var blevet paagrebnet og undersøgt. Dette vilde en Gang for alle have dræbt Hitlerlegenden.

— Hvad da med Quislinglegenden?
 — Den modarbejdes bedst ved en psykologisk Analyse. Forestillinger om hans Genialitet som Politiker kan gennemdrives, noget andet er, at det forhaabentlig kan lykkes, naar Stemningen er blevet roligere, at faa en retfærdigere Bedømmelse af ham som Menneske — et Menneske, der har begaaet uamaadelige Fejlgreb, men selv har indbildt sig

HENRIK BONDE-HENRIKSEN

**Oslo Bystyre
 paa Besøg i
 København**

I Gaar Formiddag ankom 17 sentanter for Oslo Kommune til København efter In- Københavns Magistrat. Med dinavniske Samarbejde besluttede Københavns Kommunalbestyrelse allerede i Maj at indbyde Repræsentanter fra de tre øvrige nordiske Hovedstæder Besøg her i Byen. I Juli Maaned blev de vi Besøg af en stockholmsk Delegation og i September af Repræsenta for Helsingfors Stadsstyrelse.

For den norske Delegation, som kom i Gaar, stod Sekretær Arntfinn Spidsen. De øvrige Medlemmer af Næstformand, Disponent Rolf Finnsraad Finnsraad Paul Hartmann, Prof Birger Bergersen, Revisionschef Thor Jørgensen, Sekretær R Muremester Arthur Nord nstneschef Georg Falsen, Fru vention og Formandskabspræsiden Proken Thora Marie Harboe. De blev modtaget af Overb Viggo Christensen, Borgmstr Sørensen og Alfred Bindslev, Plstikjer, Økonomidirektor Ole Talle de norske Gæster bl. a., at nederen er det vankeiligste Problem for den Krigens herskede der i Oslo, og efter at alt By fire Aar har været standst, har set sig nødsaget til at foretage stiske Skridt at gaa til tvungener munal Indkvartering Mange Stede eet Værelse tjene til Bolig for byggede. De Berakker, som Tropper, Krens Kor under

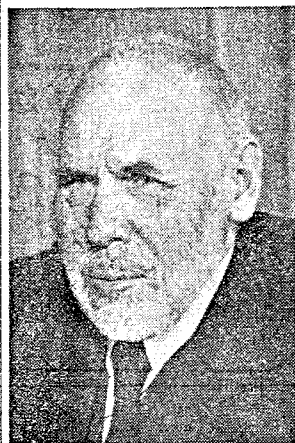
107057

ligheder vil være tilstrækkelig til at virke ind paa Lejeniveauet. Man maa ogsaa betænke, at Nybyggeriet med de omfattende Installationer i højere Grad end det gammeltdags Byggeri vil kræve gennemgribende Istandsættelser efter et vist Antal Aars Forløb. De skønne Drømme om Byggefond kan derfor særdeles let briste, om der i Stedet for en Konjunkturstigning for Ejendomme indtræffer et Fald i Værdierne som Følge af Lejetab, Ændring i Kronens Værdi, Forandringer i Byggesmaader m. m., saaledes at Prioritetsafdragene maa anvendes til Dækning af disse Tab i Stedet for at indgaa i et Byggefond.

At de af „Grundejerbladet“ paa-pegede Muligheder fortjener at blive taget i Betragtning, synes os ubestrideligt. Spørgsmaalet er saa, hvilke Konsekvenser det vil medføre, om man med Tiden stilles over for en Situation som den skitserede. Ved de tidligere Byggekriser, vi kender, var det den private Kapital, der kom i Klemme, og det betragtedes som en Selvfølge, at den maatte tage sit Tab, saa længe det varede, ligesom den tog sin Gevinst, naar Muligheden frembød sig. Men ved en fremtidig Byggekriser stiller Sagen sig anderledes, eftersom det da i saa høj Grad vil være Stat og Kommune, der er den direkte interesserede Part. Det Offentlige er ikke indstillet paa at tabe Penge paa sine Investeringer, og det har Midler til at undgaa saadanne Tab, som den private Kapital ikke raader over. Saafremt Udviklingen paa Boligmarkedet skulde tage en Vending, der truer den offentlige Kapitalanbringelse paa dette Felt, vil det ikke frembyde større Vanskeligheder at regulere Forholdet, saa det atter bliver tilfredsstillende, rent investeringsmæssigt — hvorledes det saa maatte tage sig ud fra den Boligsøgendes Synspunkt.

Ganske vist har det Offentlige Bevæggrund for at gribe ind i Boligningsnyingen oprindelig været den at søge fremskaffet det størst mulige Antal Boliger. Men efterhaanden som disse Indgreb vokser i Om-

position i Norge, ikke blot som Læge, forende Afholdsmand, Taler, Skribent o. m. a., men ogsaa som uråd Frihedskæmper. Den 21. September 1940, da Tyskernes og deres Lakajers Hætzpropaganda mod Kong Haakon var allerværst, havde han den enestaende Dristighed i Studentersamfundet i Oslo at holde et Foredrag om: „Mindre fra 1905“. Den Aften startedes den aktive civile Modstandsbevægelse. Rigsraadsforhandlingerne med Stortinget og Administrationsraadet var paa dette Tidspunkt i Gang, og blandt Ungdommen herskede der stor Uro. Det var nødven-

Overlæge Johan Scharffenberg, fotografert til Berlingske Tidende.

digt at sætte ind med et offentligt Modtræk mod Opløsningstendenserne, og dertil var Scharffenberg den rette Mand. I en i Formen strengt videnskabeligt, absolut saglig Redegørelse for Unionsopløsningen med Sverige og Prins Carls urokkelige Standpunkt, at han kun, hvis en Folkeafstemning gav Flertal derfor, vilde overtage Tronen, slog Overlægen Benene væk under Agitationen mod Kong Haakon. Og det var en gammel Republikaner, der gjorde det! Talen blev hilst med stormende Bifald. Dybt alvorlig rejste Scharffenberg sig, saa ud over Forsamlingen og sagde: „Dette Bifald forpligter!“ At Studenterne var klar over det, viste den senere Udvikling.

Den 26. September, Dagen efter Terbovens Afsættelse af Administrationsraadet og Indsættelse af de „kommis-sariske Statsraader“, blev Dr. Scharffenberg arresteret. Han vidste, at han vilde blive det og var fuldstændig parat til at følge med, da Gestapofolkene ringede paa. 4. November blev han løsladt og var saa atter til Disposition for Hjemmefronten.

Lige saa naturligt, som Dr. Scharffenberg var Hovedtaleren paa det første 17. Maj Møde i Oslo efter Befrielsen, vil meget let kunne naa dertil, at Bolignødens fuldstændige Afskaffelse ikke mere staar som Maalet, men at det Offentlige af Hensyn til sine Kapitalinvesteringer vil være inter-

riteret ham, at Præsten var den stærkeste medarbejdede Nasjonal Samling.

Var altid den samme

— Man kunde under Processen vanskeligt undgaa at faa det Indtryk, at den unge Quisling og han, der sad paa Anklagebænken, var to vidt forskellige Mennesker. Var det ogsaa Deres?

— Nej. Og mine senere Observationer har yderligere bestyrket min Opfattelse: at han altid har været den samme, en virkelighedstjærn Drømmer, der levede i en Sagaverden med en Forestilling om, at han skulde oprejsse gamle Norge i al dets Størhed. Men han manglede to væsentlige Betingelser, som man maa have, hvis man vil gribe ind i praktisk Politik: *Menneskekundskab* og *Virkelighedsans*. Quisling havde det, vi i Psykiatrien kalder en *derelatisk Indstilling*, d. v. s. en Indstilling, der afviser fra hele Virkeligheden, og som findes f. Eks. hos unge Mennesker, der lever sig ind i en Fantasiverden. *Trods alle sine store Eener blev han aldrig rigtig voksen*. Han mindede i mangt og meget om en begavet Skoledreng, der ræsonnerede om Politik. At der kunde tales om „Gaaden Quisling“ berøede paa, at han ikke blev underkastet en regulær psykiatrisk Observation. Konklusionen vilde ikke være blevet væsentlig anderledes end den, de to beskikkede Psykiatere kom til, men man vilde paa en ganske anden og mere tilfredsstillende Maade have faaet tilrettelagt hans Personlighed. Psykiatrien har ogsaa Pligt til at fastslaa Vedkommendes Personlighed overfor Retten. Anklageren og Forsvareren maatte fremsætte psykologiske Betragtninger, fordi dette ikke var sket.

Den bristende Virkelighedsans

— Savnede De andet under Processen?

— Ja, jeg er af den Mening, at der godt kunde være ofret nogle Timer ekstra paa Quislings Forhistorie. Der findes andre Beviser paa Brist i hans Virkelighedsans end Ansøgningen om at maatte trække sig tilbage som Præst i Fyresdal. Saaledes hans Brev til Kongen i August 1936, hvori han opfordrer Majestæten til at sammenkalde et uordenligt Storting til Afsættelse af Regeringen Nygaardsvold. Quisling, der har været Statsraad, kunde ikke være ukendt med Kong Haakons Indstilling og maatte vide, at en saadan Handling var i direkte Modstrid med den. Alligevel troede han, at han kunde faa Kongen til at gøre noget saadant og derefter udnævne en „national Regering“, altsaa en Regering Quisling. Dette skete umiddelbart foran et Valg, og jeg stillede derfor dette Spørgsmaal til Quisling under en af vore Samtaler: — Var det en Valgmanøvre? — Nej, lod Svar et. Det var ramme Alvord!

Paa samme Maade er der ingen Tvivl om, at det var fuldstændig øgte, da han ved Anholdelsen den 9. Maj sagde til Overlæge Leikvam, at naar man behandlede en Statschef paa denne Maade, saa vilde det skade Norges Anseelse i Udlandet. Han burde i Stedet for faa hele Nationens Tak og Belønning. Lige fra Starten af N. S. var han den uafsættelige Fører, der var hævet over alle og krævede blind Lydighed.

Korruptionen i N. S.

— De benægter, at han inderst inde

Fra en Veranda paa Raffles Hotel
Smaatræk fra Dagliglivet i Singapore

Fra vor udsendte Medarbejder SINGAPORE, 1 NOVEMBER

HVER Aften Klokken fem passerer en lydløs Procession forbi min Veranda paa Raffles Hotel. Langt ude paa Beach Road øjner man Processionen, der synes at bugte sig som en Slange mellem Rickshaws, trehulede Taxi-Cykler og vævre Jeeps. Efterhaanden begynder man at skimte de kulørte Hovedbeklædninger, mærkelige *Creators*, der siger Sparto til alt, hvad Europas eksentriske Modekonger har fremtryllet. De er bygget som et Hustag og sidder paa Hovedet af kvindelige Kineserkulier, som nu er paa Vej ind mod Singapore med Ladninger af Træstupper fra Baadehavnen. De balancerer deres tunge Byrde paa en tynd Bambusstang over Skuldrene, og Stangen vipper i Takt med deres hurtige Skridt. Deres Bevægelse er en Mellemting mellem Gang og Løb, et ståt, jordvindende Luntrav, hvis Tempo aldrig varieres. Jeg studerer Arbejdskvindernes Ansigter, medens den lange Procession passerer forbi, men uden Resultat. De flade Ansigter er udtrykkløse under en Måske, der kun afspejler blid Resignation. Det er det uudgrundelige Østen, der passerer Revue, den Del af Verden, hvor Kvinderne bærer de tunge byrde, og hvor det haardeste Arbejde bliver modtaget med det samme stillestaende Smil.

Kineseren, der lo

Kun en Gang har jeg set en Kineser le højt og umiddelbart, oven i Købet i Raffles Hotels ærværdige Spisosal. Jeg bad Kinesertjeneren om at Stykke *jam tart*, og straks brød han ud i en høj, hjertelig Latter. Han forstod mig ikke, og jeg pegede paa den ønskede Tærte med Syltetøj paa Toppem. „You call that *jam tart*!“, og han vendte sig til sin kinesiske Kollega med Ordene: *Master kalder det jam tart* ha, ha, ha.

Min engelske Bordfælle følger Scenen med maabende Forbavselse. Han ryster paa Hovedet og bemærker: Et mærkeligt Land, hvor en *jam tart* ikke er en *jam tart*. Hvad *jam tart* betyder paa Malayisk har jeg ikke kunnet opspore, men i Fremtiden nøjes jeg med at pege paa Tærten med det herlige røde Syltetøj paa Toppem. Alle

De andre „Kinesere“

Hveranden Dag synes at være en Fæstid i det overvejende kinesiske Singapore — de kinesiske Hæres Indrykning i Manchuriet, Vaabenstillstandsdagen den 11. November og mange andre fjerne Begivenheder gribes som et Paaskud til at feste, og det ydre Tegn paa kinesisk Glæde er Afbrynding af Fyrværkeri. Hele det japanske Arsenal maa være blevet omladet i „Kinesere“, „Skrubtudser“ og andre raffinerede Eksplosiver. De uophørlige Eksplosioner har delt det kinesiske Samfund i to lige store Dele. En bekymret Kineser M. F. Wong henstiller i et Brev til „The Malay Tribune“, at Politiet skrider ind mod Fyrværkeriet, der truer med at gødelægge ældre Kineserinders Nerver. „Jeg gruer ved Tanken om, hvad der vil ske, hvis der blev affyret en „Kineser“ lige bag ved en Læge, der kæmpede for Patientens Liv!“ Dette er Wongs sidste Appæl til den lærmande Ungdom, der slider den øvrige Befolkning Nerver tynde. En anden kinesisk Indsender i „The Straits Times“ tager det modsatte Standpunkt. Han opfordrer til Dannelsen af en Fyrværkerklub, som skulde udskrive Konkurrence om, hvem der kunde fremkalde det højeste Krald. Kineserbørn læser ikke Aviser. Fra de lange Korridorer, der fra Butikernes pyntede Façader fører ind til Slumbeboelserne bagved, fører de kinesiske *guerilla* imod ældre Damer i Kimonoer og imod Faldskærmsoldater med deres violette Huer. Naar de har affyret deres Salve, trækker de sig tilbage i deres lange Tunnel, hvor al Forsøgelse er haabeløs. Den moderne Krigs Teknik er trængt igennem paa Fyrværkerifronten.

Alle Værdier er flydende

Det økonomiske Liv i Singapore har ikke fundet sit faste Leje endnu, og ingen kan endnu se, hvordan stabile Forhold kan bringes til Vej. Væksler man et Pund Sterling i en Bank til den officielle Kurs faar man 9.50 Dollars, hvis man vilde sælge til den omværende, meget uofficielle Bankier, der flytter sit lille Bord og Kladestol fra Sted til Sted, faar man uden Vanskeligheder 14 Dollars for Pundet. Der er Inflation i Malaya, og det vil ikke ændre sig, før der bliver rigeligere Tilførsler af Varer. Sortbørsen er en enestaende Organisation i Singapore. Man kan købe alt, naar man betaler for det. Et Hvedebrød siges at koste 65 Dollars paa Sortbørsen (150 Kroner), saa vi almindelige dødelige maa nøjes med de

Tropper, som dog ventis at være rejst inden Jul. Fødevarsituationer rakteriseres som helt god i Oslo for den, derimod eksisterer Tekstilv ikke.

Nordmændene skal blive her i Dage, og i den Tid skal de se paa dersrenteboliger, Skoler og sociale sionsinstitutioner. Tirsdag skal Delegationen overvære Operan „Porgy Bess“ paa Det kgl. Teater, men lever Programmet for deres Besøg saaledes, at de faar saa meget Tid muligt til paa egen Haand at bette Byen København.

**Kendt Struer-
Borger de**

Grosserer A. M. Koustrup

STRUER, SØNDAG, 9. November.
Grosserer *Anton Marinus Koust* Struer, døde i Dag efter faa Dages Sdom, næsten 75 Aar gammel. Koust der stammede fra Viborg-Egnen, v sine yngre Aar Mejerist og i nogle Mejeribesyrer, men flyttede for 30 Aar siden til Struer. Ved sin frageende Dygtighed opnaaede han sitionen som Byens største og fremtrædende Erhvervsmand, og var paa adskillige Omraader med til præge Struers Udvikling. Oprind drev han Forretning med Ost og Cøjede dertil senere Kolonial en Gro nogle Aar tillige Bilhandel, ligesom i en Aarrække var Indehaver af St Mejeri. Hans største Virksomhed dog Struer Kul-Import, som han stlede. Grosserer Koustrup havde Aarenes Løb mange Tillidshverv, saaledes i en Snees Aar Medlem Struer Byraad og Ligningskommis og i en Periode Formand for Havne styrelsen, og han var til sin Død F mand for Struer og Omegns Spareka

Cathay Building til Raffles Hotel en Strækning paa 800 Meter — I langer tre Dollars (7 Kr.) for Tu — jeg giver ham en Dollar og sy: jeg har gjort en god Forretning. samme synes aabenbart Chauffør for han kører bort uden et Ord Protest.

Man sætter sine egne Priser i Malaya i det forfængelige Haab, at n ikke bliver faaet.

**Kineserne handler med alle
og alle**

Det private Initiativ i Singapore trange Kaar i Øjeblikket. B.M.A. British Military Administration — Idet sin klamme Haand paa alt, ind man kan overse den økonomiske Udviklings Muligheder, og B.M.A. er gjort den mest kritiserede Institut i Malaya. Medens dette staar f handler Kineserne, store og smaa Fretninger imellem hinanden, m handlet bliver des overalt. Hærens Forsyning af Levn midler finder ad uransagelige Kan deres Vej ud til den frie Handel. Soldaternes Cigaretationer synes strækkelige til at forsyne hele Sin pore med engelske Cigaretter (M in India).